

Cowboys & indianen

Van de Rocky Mountains naar de Black Hills en de prairie van South Dakota is maar een dagrit met de motor. Komt goed uit, want de lokroep is overweldigend. Bezoekje brengen aan de Lakota indianen, cruisen door de ruige Badlands, foto's nemen van de in de rotsen gebouwen presidentshoofden, even stoppen in de goudzoekerstadjes die als het ware uit één of andere westernfilm gevallen zijn... Het zijn allemaal plannetjes die we in het achterhoofd hebben. En dan is er ook nog Slurgis waar elk jaar het grootste motortreffen ter wereld plaats vindt. Geef toe, je hebt er beide handen mee vol.

probleemloos kunt postjebaden. Naast het water springen de uit zandsteen onttrokken panden in het oog. Fraaie, meer dan 100 jaar oude woningen in roze steen, allemaal netjes gerestaureerd. We bekijken ze even van dichtbij, diepen daarna de kaart uit de tanktas bedisselen een routeplan en dekken de motoren tot leven.

BEWEGEND SCHILDERIJ

Highway 18 trekt een rechte streep door het immense grasland. Nu ja, op de kaart welteverstaan, want af en toe zit er toch een flauwe bocht in het parcours. Op maat gemaakt van de dikke Harley's waarmee we op pad zijn. En zo laten we ons voortrijden door een groen schaduwoos landschap. Al duizenden jaren wordt de grasvlakte van South Dakota gegeseld door een meedogenloze wind die elk ontkiemende plantje de lust tot groeien beneemt. We naderen Pine Ridge, het reservaat van de Lakota indianen. Schamele gebouwen zomen beide kanten van de weg af, arachter loert de grote leegte. Bij het benzinestation parkeren we de motoren en we smuven de lokale sfeer op. Een Indiase familie in een grote, afzandende pick-up rijdt voorbij als een bewegend schilderij. We hebben een afspraak geregeld met Tina, een Indiase die zo 'n beetje als gids en tolk fungeert voor de overige leden van de Lakota stam. Ze neemt ons op sleepauto door de stoffige straten van het dorp. "Voor ons zijn de glooiende berg ruggen van de Blackhills en het desolate landschap van de Badlands heilige gronden", vertelt ze. "Hier in Pine Ridge wonen we tussen beide heiligdommen in en dat maakt ons rijk" verklaart ze nader. "Je moet weten dat de cultuur van de indianen doordrenkt is met respect voor de natuur en omgeving en precies hieraan voldoet dit prachtige land in al zijn toonaarden" vult ze aan. We kijken wat schuchter naar het goed wetende of we nu moeten trevreden kijken of eerder mistroostig. We hebben snel door dat als je hier geen Indiaan bent, je weinig om handen hebt om de dag door te komen. Tina neemt ons mee naar het graf van Red Cloud, een beroemd opperhoofd van de Lakota die

Eén drankgelegenheid meldt 'open', alleen staat er niet bij wanneer dit het geval is. Alleen de wind zorgt voor wat beweging op straat.

op het einde van de 19de eeuw tegen de cavalerisoldaten streed. 'Red Cloud is nog steeds het grote voorbeeld voor alle indianen van de prairie' besluit Tina met trots in haar stem. Toch moet ze schoorvoetend toegeven dat de oprukkende vooruitgang bresen slaat in de eeuwenoude tradities. Als doekje voor het bloeden kreeg het stadje er een casino in eigen beheer bij wat flink wat geld in de kas brengt. Maar er is ook een keerzijde: veel van de gelukzoekers komen uit de eigen gelederen en het grote geldgevoel blijft meestal uit. De ontgoochelde gokkers vinden veelal troost in drank en drugs met alle gevolgen van dien. Bijna 85% van de Lakota stam is werkloos en de vooruitzichten zijn weinig rooskleurig, ook al is de ondergaande zon boven het golvende grasland bloedrood. Vanaf de parking

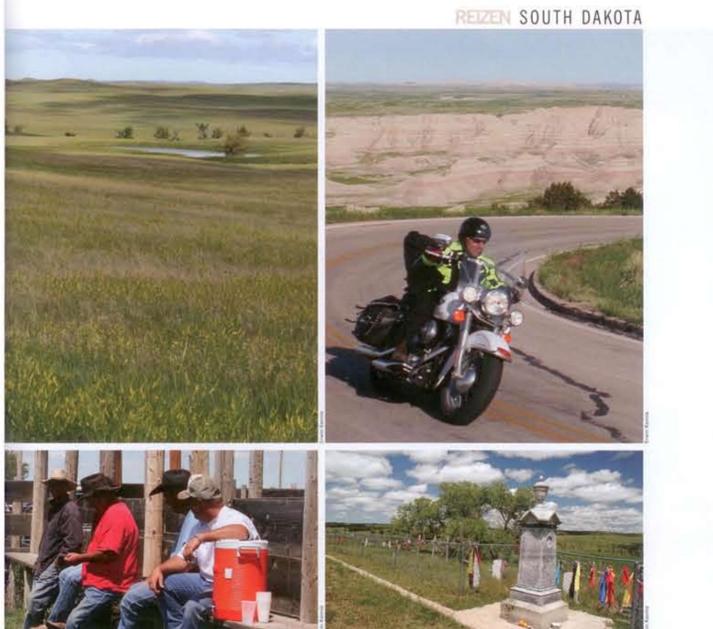
van ons hotel kijken we naar de zonsopgang, zonsaf en de enige vorm van vertier, het casino niet meegerekend.

HAMBURGER HILL

De volgende morgen slijpen we de bagage op de motoren en zetten koers naar het noordoosten. Een flauwe windje doet het grasland waven en niets laat uitschijnen dat we naar één van de bloedigste slagvelden uit de moderne Amerikaanse geschiedenis trekken. Het plaatsje Wounded Knee staat amper op de kaart, maar voor de indianen is het een plek die doordrenkt is met droefheid. Deze vallei werd op 28 december 1890 het toneel van een bloedige vertoning. De 70e cavalerie was op zoek naar een groep indianen die hun reservaat waren ontvlucht. Ter

hoogte van de Wounded Knee kreek werden ze gevat en verplicht hun tenten op te slaan. De volgende morgen werden ze ontwapend en precies daar liep het mis. Een dove indiaan had de bedoeling van de soldaten niet begrepen en bood verzet. Een schot ging af en dat was meteen de aanzet tot een gigantische slachtpartij waarbij 150 indianen, vele vrouwen en kinderen en 25 soldaten het leven lieten. De indianen kregen één graf, de dode soldaten werden begraven met militair eer, aan de overlevenden werd een medaille voor hun uitzonderlijke moed toegekend.

We klimmen te voet samen met een resem andere toeristen naar de top van de heuvel waar de gesneeuwde indianen in een massagraf liggen. Wij met helm en handschoenen in de hand, de meeste andere

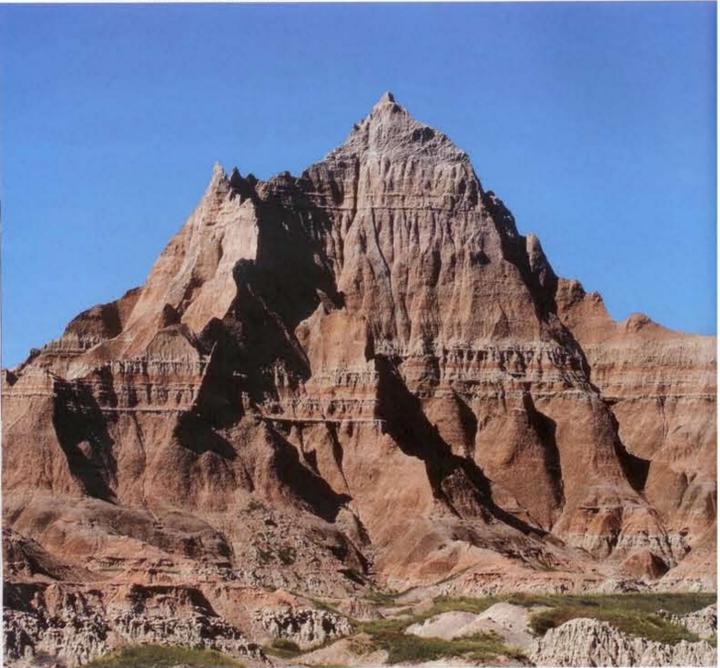

met een 'large coke' en een zak popcorn. Wij met forse stap, zij met waggelende tred, de hamburgerbuik strak vooruit. Het zweet van hun voorhoofd parelend. Enkele minuten later staan we met zijn allen stil te kijken naar het eenvoudige graf waarbij pracht en praal volledig ontbreken. Wij vol onbegrip, de Amerikanen in de groep met schaamte voor wat hun voorouders hier hebben aangericht.

Op de maan We rijden over strak getrokken asfaltwegen door het dansende prairiegras. Hier en daar leiden graveelwegen naar verlaten huizen. De bewoners zijn weggetrokken, werkliedjes achterlatend. Het huisraad ligt onder een dikke laag stof in de wankele kasten. De gordijnen wapperen uit de tot scherven herleide vensters. In de verwilderde tuin staat een verroeste tractor. Het laatste wiel van de wellicht laatste hooskar leunt scheef tegen de kromme, houten gevel. 'Ja, wie wil er nu in zo'n godvergeten gat wonen waar je al gauw een uur moet rijden voor je buur-

man kunt begroeten, tenminste als ook hij onderuussen al niet vertrokken is naar betere oorden. Niet veel beter is het in scenic, een spookdorp op de zand van de Badlands. Het hotel is gesloten en staat te koop. Een winkel aan de overzijde van de stoffige straat draagt dezelfde boodschap. Eén drankgelegenheid meldt 'open', alleen staat er niet bij wanneer dit het geval is. Er is niemand in de wijde omtrek te bekennen. Alleen de wind zorgt voor wat beweging op straat.

aan de ingang van het park dokken we 10 dollar af en we rijden binnen in de wonderlijke wereld van rotsen, steen en gruis. Het asfalt kronkelt mee met het grillige verloop van het afbrokkelende gesteente. Met een tempo van 2,5 cm per jaar worden de heuvels afgeleeten, waardoor er met de regelmaat van een klok fossielen aan de oppervlakte verschijnen. In een rustig tempo

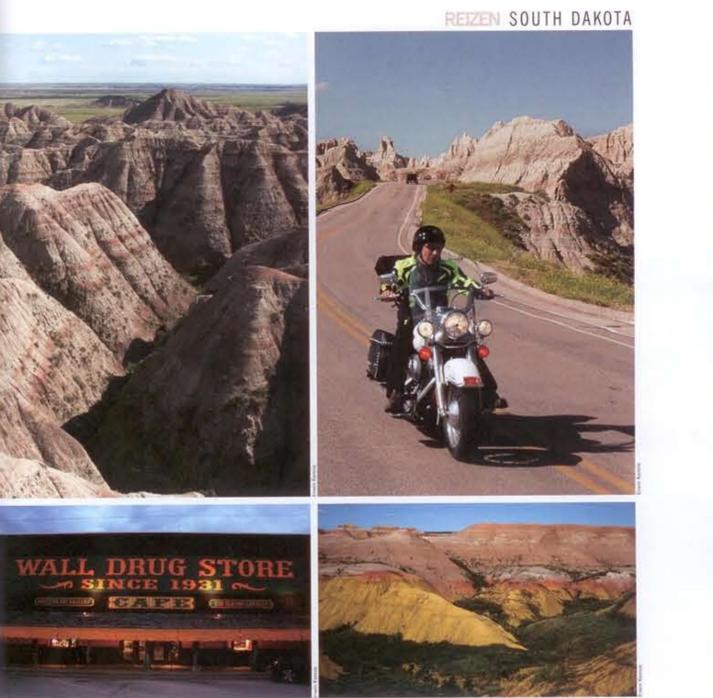

(speed limit 45 miles) bollen we verder over de 31 miles lange 'looping road'. Al rijdend komen we gewoon ogen te kort, zo veel is er te zien. Spijse pieken tonen uit boven stompe rotsen waarop losse stenen zijn neer gedonderd. Nauwe kloven gevuld met zand en brokstukken kronkelen door een labyrint van losgeslagen gruis. Elke sleuf is uitgeleeten door stortbuien die alles wat los zit op hun weg meesleuren. Dit is waarlijk een verwaald landschap dat gegarandeerd zeker op de maan thuishoort. Na elke bocht verschijnt er een nieuw panorama dat zo mogelijk nog mooier is dan het vorige. Dat 'Wow'-effect moet ook regisseur Paul Verhoeven ervaren hebben, want in 1997 nam hij hier de film Starship Troopers op een prent waarin buitenaardse spinnen op

aarde neerstrijken. Op de parkings bij de uitkijkpunten nemen we telkens weer een ritis foto's en telkens weer denken we 'deze zijn nog mooier dan de vorige serie'. Onzin natuurlijk. Ze zijn gewoon anders. De kleur van de rotsen verandert met de stand van de zon: van oranje naar geel en dan licht roze met rode fragmenten. Kortom, een natuurlijk kleurenpalet dat niet zou mistaan op de schilderszeel van één of andere grootmeester. Slikan neemt het golvende gras van de prairie opnieuw de bovenhand. Het onnoeglijke dorpie Wall is na zo 'n rit door de buitenaardse Badlands een verademing. Wall is groot geworden dankzij Ted Husted, een winkelier die in de jaren '30 van vorige eeuw op het lumineuze idee kwam om reclameboorden langs de highway te plaatsen om

op die manier passanten naar zijn drukste te lokken. Het werd een gigantisch succes. De Hustedes pakten de zaken grondig aan en tegemoetdruaen staan er in Wall een dozijn motels, vijf restaurants, een camping, een paar bars en een lading souvenirwinkel. Een overrompelende ervaring, maar het plaatsje is meer een toeristenval dan dat het hier is van een levende gemeenschap.

GOKKEN MET KEVIN COSTNER Op amper een uurtje tijd rijden we nu Rapid City, de ideale uitvalsbasis van de Black Hills met de motor te verkennen. Bergmassief, dat met zijn hoogste topp 2200 meter boven het zeeniveau uitstijgt kreeg zijn naam van de indianen. Voor hi is het heilig land, voor ons een ideaal spe-

Het Badlands National Park is een lap dor, ruig land dat vermoedelijk voor een andere planeet bestemd was, maar door een foutje van de schepper op aarde terecht kwam.

terrein om met de motor rond te hotsen. In zuidelijke richting vlammen we over naadloos asfalt naar de eerste attractie. Nu ja, de tweede eigenlijk, want de slingerende weg die we volgen is al een hoogtepunt op zich. Keystone is het eerste dorp dat we tegen komen. Keurige houten huizen staan netjes in de rij langs beide straatkanten. Keystone is net zoals alle andere nederzettingen in de Black Hills, van oorsprong een goudzoekerdersdorp. De goudstroom is reeds enige tijd opgedroogd en het stadje probeert zich nu overleidend te houden met de toeristenstroom.

Dat lijkt aardig te lukken, meer bepaald dankzij de nabijheid van Mount Rushmore. Het wegdek volgt het grillige verloop van een bergrivier, we zwiepen van de ene bocht naar de andere. En dan plots achter een berg, duiken de wereldberoemde, in de rots uitgebeteldde koppen op van vier voormalige Amerikaanse presidenten. We staan pal voor Mount Rushmore National Memorial. De hoofden van de presidenten, Washington, Jefferson, Roosevelt en Lincoln zijn 18 meter hoog en tot in het kleinste detail uit de rots gebeiteld. Het is koppen lopen op weg

naar de hoofden want dit gigantische beeldhouwwerk is een toeristische topattractie. Samen met honderden bezoekers van over de gehele wereld schuiven we aan tot op het uitkijksplatform. Indrukwekkend dat wel, maar van de hiërarch die ermee samengaat, onder de vorm van vlaggetjes, petjes, koe-kentrommels en andere overbodige snuisterijen krijgen we hoofdlijn. Dus blazen we snel de afocht en trekken verder over de Needles Highway. Een strook asfalt die rondslingerd als een slang, rechte stonden zij er nauwelijks. De omgeving is rustig prachtig.

schere rotspiegels schijnen met honderden tegelijk naar de hemel. Ondertussen de voet van de tunnels door, die stehelen door een resem ruims, door dit gebouwen oeroud. Twintig miles verder en ondertussen behoorlijk dolgedraaid, tuften we door Hill City, een stadje dat als twee truckpels water lijkt op Keystone. Via Silver City kruipen we uiteindelijk in Deadwood terecht. Er zijn in 'the wild west' een heleboel ruige plaatsen geweest, maar Deadwood spande toch de kroon. In 1876 werd er goud gevonden en toen brak de hel los. In geen tijd telde het stadje 25.000 inwoners. Overal rezen saloons, eententent, casino's en bordelen uit de grond. Gespuis kwam van heikde en vervee om een goudkoers mee te pikken. Er werd gestolen, gemorren en vermoord dat het een luste lust

was. Deadwood werd berucht tot ver over de staatsgrenzen. Het sprookje bleef echter niet duren. De goudvondsten bleefden de riantimatie onderging hetzelfde lot. Mijnen gingen dicht, bordelen en casino's moesten sluiten omdat van een overbiedsmaatregel. Deadwood was hard op weg om een spookstad te worden. In 1898 kwam de kentering. Via een lokaal referendum werd er besloten dat de casino's opnieuw hun deuren mochten openen. En dan kwam er nog stroom uit de buitenwereld. In 1990 werd de film 'Dances With Wolves' met in de hoofdrol Kevin Costner in de buurt opgenomen. De Hollywood stam was zodanig onder de indruk van de sfeer die in het westlandje uitstraalde dat hij prompt in een oud pand een casino inrichtte. Hij komt er een paar

keer per jaar 'hello' zeggen en als je op dat moment in de buurt bent kan je zelfs met de Kevin' aan je zijde een gokje wagen.

We hebben de laatste 15 miles van onze trip af in Sturgis, het stadje waar het grootste motortreffen ter wereld plaats vindt. Met torenhoge verwachtingen draaien we de hoofdstraat in. Valt dat even ter zeg. De straten zijn leeg, geen motorrijders te bespeuren. Alleen een half dozijn T-shirt shops, enkele geveelreclames en een motor museum doen vermoeden dat er in Sturgis wel jaar tijds rond motorrijders. Nochtans elk jaar tijdens de eerste week van augustus is hier te gek om los te lopen. 600.000 motoren werden er vorig jaar tijdens het motortreffen geteld. Nu staan er twee, al

REIZEN SOUTH DAKOTA

REIZEN SOUTH DAKOTA

Hills met de motor te verkennen. Een leuk hotel in het centrum van Rapid is Hotel Alex Johnson. www.alexjohnson.com

WISSELKOERS: 1 € = 1,48 \$

BENZINEPRIJS: (gallon (3,8 liter) kost 2,60 \$

ALGEMENE INFORMATIE:

www.visitrapidcity.com

www.deadwood.org

www.sturgis-sd.org

www.sturgismotorcycling.com

WAAR EEN MOTOR HUREN? Bij Black Hills Harley-Davidson Rental Company in Rapid City. Kostprijs: 645\$ per week. www.blackhillshd.com

BESTE PERIODE? Juni en september zijn de beste maanden om South Dakota te verkennen. Vroeger en later op het seizoen kan sneeuw de doorgang belemmeren en tijdens de zomermaanden is het vooral in de Black Hills ontzettend druk en dus ook flink duur om een slaapplek te vinden.

WAAR SLAPEN? Rapid City is de ideale uitvalsbasis om zowel de Badlands als de Black Hills met de motor te verkennen.

PRAKTISCHE INFORMATIE

HOE ER NAAR TOE? Bijvoorbeeld met United Airlines vanuit Brussel via Washington en Denver naar Rapid City (South Dakota). Richtprijs: circa € 650,00. www.unitedairlines.be

WAAR EEN MOTOR HUREN? Bij Black Hills Harley-Davidson Rental Company in Rapid City. Kostprijs: 645\$ per week. www.blackhillshd.com

BESTE PERIODE? Juni en september zijn de beste maanden om South Dakota te verkennen. Vroeger en later op het seizoen kan sneeuw de doorgang belemmeren en tijdens de zomermaanden is het vooral in de Black Hills ontzettend druk en dus ook flink duur om een slaapplek te vinden.

WAAR SLAPEN? Rapid City is de ideale uitvalsbasis om zowel de Badlands als de Black Hills met de motor te verkennen. Een leuk hotel in het centrum van Rapid is Hotel Alex Johnson. www.alexjohnson.com

WISSELKOERS: 1 € = 1,48 \$

BENZINEPRIJS: (gallon (3,8 liter) kost 2,60 \$

ALGEMENE INFORMATIE:

www.visitrapidcity.com

www.deadwood.org

www.sturgis-sd.org

www.sturgismotorcycling.com